

LBRIS

We know
books

Nicoleta Munteanu

ASTRONIMIC

bestseller

Chişinău • Bucureşti

2022

(01)

Vă rog să faceți liniște ca să-mi pot aminti
cum am ieșit din pântecul copilăriei mele
în plină contracție
gravitațională
mă nășteam din interior și muream în mine
nu am plâns deloc a fost atât de bine am fost așa cuminte
nu m-am zbatut
am plutit în neant
ca un nor
de materie
interstelară
am întins brațele și nu-am prins de marginea iadului verde
nu mi-a fost frică nu știam ce e frica
atunci când mâinile pline de sânge mi-au scrijelit obrajii cu șoapte care zgăriau
și care (pe ulița în care câinii mâncau lacom liniștea)
mi-au spus încet să nu audă vecinii sau mama care dormea cu televizorul aprins

nu cumva să strigi că o să te arunc într-un șant

dar eu abia mă născusem cum să mă arunci?
parous întroitus
printre unghiile mele
mă-ntreb
cum să arunci un nou născut în groapă să-l sfărtece câinii?
cum să-ți lași copilul într-un spital?

nu mi-a fost frică nu știam ce e frica

toți au râs de mine și-au zis că sunt pitică și albă

hă hă hă așa au făcut în fața mea

dar eu abia mă născusem nici măcar nu știam ce e luna
m-am născut în fața porții pe când soarele se plimba ecliptic pe buzele Omului cu șarpele
iar tu erai acolo mă așteptai voi ai să mă dai câinilor și eu doar surădeam

îmi plăcea luna pentru că ardea în flăcările de smarald ale nopții tale
îmi plăcea zâmbetul tău pentru că mi se topea în noroiul pupilelor
îmi plăcea numele tău pentru că era compus din gemetele mele

atunci a început să-mi fie frică

(02)

În camera mamei luminile sunt stinse dar eu știu
știu că inima ei tresaltă-n dansul fricii
picioarele îi sunt încurcate în noroiul în care au aruncat-o odată
aceia despre care nu vorbim deloc

(la fel ca pe mine o nou-născută din pământul suflat de Cuvânt)

au azvârlit-o pe mama în lumina lunii
în praful țipetelor pe care nu le auzea nimeni

găurile negre sunt doar amintirile în care ne pierdem

mamă ești bine
mamă ești bine
mamă ești b
i
n
e

sunt aici

în camera mamei unde luminile sunt stinse eu știu
că ea se gândește acum la mine
că eu mă gândesc acum la el
că el se gândește la ea
știu mamă că-ți e frică
să nu fiu și eu aruncată în lumina lunii

dar mamă tu n-ai aflat deja
că m-am născut pe potecă în drum spre casa
în care toate luminile sunt stinse?

nimeni nu m-a întrebat de unde am venit
doar cu cine am fost
iar eu nu am înțeles ce contează mai mult:
să fi cu omul bun în locul periculos
sau cu omul periculos în locul bun?

cel mai rău e să fi cu omul pe care nu îl cunoști
și care cu zâmbetul rupt din galaxia nebuniei
se uită la tine iar tu de frică te uiți
înspre camera mamei în care luminile sunt stinse

și deschizând buzele nu mai știi decât că
dacă strigi o să te arunce într-un șant

(03)

Unii se întreabă cum de s-au născut
în familia pe care o au
Eu m-am tot întrebat cum de m-am născut
în brațele tale pe același drum
într-o dacie albă care se putea opri în orice moment
și pe care tații o ocărăsc cu sârma-n mână
în timp ce suflă-n jigler
Și de ce am alunecat în mâinile tale
pline de roșu?
Mamele plâng când își sărută prima oară
copilul ce le-a rupt glasul
Mamele se bucură când își aud copilul plângând
după ce ies din întunericul în care și-au supt degetul
Mamele sunt mame dar tu m-ai scos
la lumina stelelor să-mi arăți
că nu trebuie să plâng că ele nu-s acolo
tu mi-ai apucat umerii și mi-ai arătat cerul
limpede clar tare fășneț înțepător ca o lămâie
o lămâie verde închis uitată pe ultimul raft dintr-un magazin

*mi plânge că nu-s stele pe cer chiar azi
te iubesc cât toate stelele pe care nu le vezi
dacă tu nu vezi nicio stea în noaptea asta
poți să îmi dai seama cât te iubesc?*

nișipul verde
se toarnă-n gâtul lebedei
din hârtie
un fel de promisiune că
vei avea grijă de mine
încă din prima mea zi
pe pământ.

(04)

După ce soarele se ascunde
în propriul întuneric
umbrele noastre dansează
în drojdie de vin.

(05)

Am știut că iubesc doar
când am înțeles că
pereții urlă
în propriul sânge.

(06)

Te-am lăsat să scrii
cu întuneric pe piele
iar pe gât să torni șoapte
în carmin.

(07)

Pe același fotoliu
în care mi-ai zis că te întorci
o să te aștept
în purpură.

(08)

Passe-velours
în zgomotul unui casetofon legat la DVD
în găurile negre ale minții noastre
în camera unde totul e sufocat
în grenadină.

(09)

Am închis poarta am închis ușa
era liniște
am deschis geanul să între ploaia
era liniște
m-am uitat în oglindă
era întuneric
și uoi nicăieri

(10)

Nu știam că-mi stă bine în roșu sau că unghiile e mai bine să nu le rozi
și mai ales cerceii – cerceii să fie lipsă dacă s-ar putea
dar buzele, sprâncenele și ochii – să fie făcute într-un fel anume

în felul lui

în roșu mi-a cunoscut vidul și din roșu m-a născut
dar nimic nu a fost ca satul îmbrăcat în noaptea
în care parfumul cu miros zimțat stătea
pironit cu spinii pe pieptul meu osos

de care-mi era rușine

ca de cutia parfumului pe care scria
să dau frâu liber seducției cu apa de toaletă Ultra Glam
ritmul va prelua controlul
în vreme ce aromele sclipitoare de grapefruit, heliotrop și vanilie
înlătură orice impresie de timiditate, pentru o noapte de flirt și pasiune
eu nu simteam decât apusul cu gust de piersici stricate
eu nu vedeam decât copilul din oglindă care crește
și devine femeia din trecut și viitor căreia

îi miroseau buzele

așa cum toate scrisorile noastre miros a Ultra Glam
și poarta trântită-n nas miroase a Ultra Glam
pietrele pe drum miros a Ultra Glam
fiecăre stea care s-a lovit cu capul de un nor atunci miroase acum a Ultra Glam
trecutul dubnește însă

a rușine

(11)

Poți face orice să ajuți fluturii

poți să pa între două secunde desprinse din vid
poți să culci clepsidra ca timpul să se transforme în infinit
poți să promiți că îi aștepți și ei pot promite că se vor întoarce
poți să le vezi adevărata față pentru o optime de secundă sau
poți să le spui că veșnicia nu-i decât o poveste
poți să le prinzi în gene ploaia și
poți să îi înveți să facă pași mărunți
poți să le dai răspunsul pentru toate întrebările
poți să îi înveți că diferența dintre alb și negru ține de viață și de moarte
poți să-i lași să plece pe câmp și să-i ardă apusul
poți să le spui că sunt frumoși
poți să împătorești bilețele și să le ascunzi în talismane pe care ei să le poarte la gât
poți să le cânti noaptea pe scara de ciment a casei

poți

să înveți să faci să culci să lași să vezi
să răspunzi să spui să împătorești
să sapi să promiți

dar

nu poți
să zbori în locul lor